

Chương Mười Tám

TÌNH NGHĨA THÂM TRỌNG

Thạch thất tối om om.

Trong gian thạch thất không rộng lắm, chỉ vừa đủ đặt một cái giường cây và một cái bàn nhỏ để trà.

Trên giường có một nàng con gái nhắm mắt như hôn mê.

Trên đầu giường, một người con gái khác mặc áo màu lam, nàng ngồi cúi đầu và trên má hây còn ngấn lệ.

Hai chân và hai tay của nàng đều bị xích bằng sợi giây lòi tói thật lớn làm cho những cử động của nàng thật khó khăn.

Giang Hàn Thanh nằm trên giường, hấn vẫn còn hóa trang là một người thiếu nữ, có lẽ người ngồi ở đầu giường cũng nhận không ra.

Qua một lúc thật lâu, Giang Hàn Thanh tựa mình định dậy, Mãng Xà huyết bây giờ đã hòa tan vào huyết quản, hấn đã trở lại trạng thái bình thường và công lực có phần tăng trưởng hơn nhiều.

Cộng với Mãng Xà huyết là viên Thiên Cơ Vận Công Đan, hai thứ linh dược hòa với nhau khiến cho nội lực của hấn khôi phục và tăng trưởng thật nhanh.

Xà Cô Bà tuy đã điểm chế huyết đạo, nhưng điều mà bà ta không thể nghĩ tới được là khi mà mãng Xà huyết và Thiên Cơ Vận Công Đan hòa trộn vào cơ thể, nội lực con người vận động không ngừng, chính sự vận động đó đã làm cho huyết đạo tự giải khai.

Vừa tỉnh dậy là thấy người thiếu nữ đang ngồi trên đầu giường Giang Hàn Thanh vội kêu lên:

– Cô nương là ai?

Nghe giọng đàn ông của Giang Hàn Thanh, người thiếu nữ cũng giật mình:

– Cô nương là đàn ông?

Nàng giật mình nhòm người lên làm cho tiếng lòi tói khua rồn rảng.

Giang Hàn Thanh càng giật mình hơn nữa hấn không biết tại sao người con gái này lại hỏi mình như thế và hấn nhìn chăm chú vào mặt cô gái như cố tìm xem nàng ấy là ai.

Hồi lâu, hấn vội kêu lên:

– Tam cung chủ!

Giọng kêu hốt hải của Giang Hàn Thanh làm cho Tam cung chủ Tôn Phi Loan

càng giật mình thêm, nàng ngờ vực ngập ngừng:

– Các hạ là ai?

Giang Hàn Thanh vì không biết mình đã bị Xà Cô Bà cải trang nên nghe Tôn Phi Loan hỏi thì hấn càng trở mắt:

– Tại hạ đây mà Tam cung chủ không nhận ra sao?

Tôn Phi Loan nhìn sững sốt:

– Các hạ... công tử.

Hình như nàng đã có phần nhận ra, nhưng nàng quá xúc động nên không nói ra tiếng.

Giang Hàn Thanh chân nói:

– Tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Tôn Phi Loan bật khóc:

– Hàn Thanh... Giang lang mình đã chết hay còn sống?

Nước mắt nàng trào ra như xối và nàng nghẹn ngang không thể nói ra lời:

Giang Hàn Thanh ngơ ngác:

– Không lẽ mình đã chết thật rồi sao.

Tôn phi Loan nghẹn ngào:

– Công tử trúng phải Thiên Ty châm. Ngũ sư muội tuy cố tâm vu hãm tôi nhưng nàng thật tình yêu thương công tử, nàng bảo đã chôn cất công tử rồi.

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Không, tôi hãy còn sống.

Tôn Phi Loan thê thế:

– Người là Giang nhị công tử thật sao? Chàng chưa chết thật sao?

Giang Hàn Thanh vuốt tóc nàng và cười đau đớn:

– Tam cung chủ, hãy định thần lại mà xem, chẳng phải tôi còn sống đây sao? Nhưng, nhưng tôi không hiểu ai lại hóa trang tôi ra như thế này đây.

Tôn Phi Loan ửng mặt:

– Công tử đã trúng phải Thiên Ty Châm thì làm sao, làm sao lại còn sống được?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Thật là lạ quá hình như tôi đã mê man lâu lắm.

Chợt nhớ lại khi tỉnh dậy tại Xà Cốc, Giang Hàn Thanh liền thuật lại chuyện đi lạc xuống hầm bí mật bị Mãng Xà cắn và cắn cổ Mãng Xà.

Tôn Phi Loan mừng quá nhoẽn miệng cười:

– Hay là mình nằm mộng đây chàng?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Không, nhất định không phải là mộng, sau khi đó tôi lại bị hôn mê, chắc chắn là tại uống phải Xà huyết. lúc đó tôi nghe nội lực bành trướng, hình như có một luồng tiềm lực lưu thông trong huyết quản.

Tôn Phi Loan lắng tai nghe và hồi lại:

– Bây giờ công tử cảm thấy nội khí như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Sau đó bị hôn mê, và mãi cho đến bây giờ trong người ra trở lại bình thường.

Tôn Phi Loan nói:

– Ngũ Sư Muội chắc đã cho công tử uống Thiên Cơ Vận Công Hoàn, nhưng cũng không chắc lắm. Nó vốn không có Thiên Cơ Đan mà dầu cho có uống vào cũng không thể giải được độc xà.

Nàng ngừng mặt lên và nói tiếp:

– Có thể công tử uống nhầm huyết độc xà, vì thế nên trúng vào nguyên tắc “Lấy độc trị độc”...

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Không phải, lúc chưa xuống hầm bí mật, tại hạ đã cảm thấy trong người đầy nội lực, chứng tỏ độc chất đã tan rồi chứ không phải đợi đến lúc uống huyết mãng Xà, bởi vì nếu thế lực chưa khôi phục thì làm sao tôi lại có thể chống cự được với Mãng Xà?

Tôn Phi Loan thở phào:

– Thật là lạ nhưng thôi, miễn công tử thoát chết là được rồi.

Nàng nhìn bộ y phục con gái trong người Giang Hàn Thanh và bật cười nói tiếp:

– Nhưng tại làm sao bị người đổi y phục phụ nữ mà cũng không hay biết như thế?

Giang Hàn Thanh nói:

– Bị hôn mê luôn tới bây giờ thì làm sao mà biết được.

Tôn Phi Loan hỏi:

– Như thế thì công tử cũng không biết đây là đâu sao?

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Đây là đâu thế?

Tôn Phi Loan cúi mặt:

– Đây là Long Cung Thạch Phủ.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Long Cung Thạch Phủ là đâu?

Tôn Phi Loan buồn buồn?

– Là thạch động của gia sư.

Giang Hàn Thanh giật mình:

– Đây là sào huyệt của Ngư Mục?

Tôn Phi Loan buồn bã lắc đầu.

Giang Hàn Thanh nháy phắt xuống giường, hai tay nắm mặt lấy vai của Tôn Phi Loan giật mạnh:

– Tam cung chủ cũng bị lệnh sư giam cầm nơi đây à?

Tôn Phi Loan ửng mặt cúi đầu:

– Bị Ngũ sư muội vu hãm, chứ tôi cũng chưa gặp được sư phụ.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Chứ ai bắt giang Tam cung chủ vào đây?

Tôn Phi Loan rơi nước mắt:

– Nhị sư thư người bảo rằng tôi bội phản sư môn.

Giang Hàn Thanh cau mặt:

Nhị cung chủ nói như thế mà lệnh sư lại cũng tin sao?

Tôn Phi Loan đáp:

– Có nhân chứng là ngũ sư muội.

Nàng thuật lại từ lúc gặp Yên Phi Quỳnh tại Xà Cốc, cho đến khi gặp Nhị sư thư buộc trở về yết kiến sư phụ cho Giang Hàn Thanh nghe và vừa khóc vừa nói tiếp:

– Không ngờ công tử thoát được hiểm nguy, nhưng bây giờ bây giờ thì nếu có chết mình cũng được chết chung.

Nàng ngã vào lòng Giang Hàn Thanh nức nở.

Giang Hàn Thanh ôm lấy thân nàng, hấn bâng hoàng tìm lời an ủi:

– Phi Loan hãy nín đi, cho dầu lệnh sư là người như thế nào nhưng ít nhất người cũng phải biết đâu là phải trái.

Tôn Phi Loan lật đật đưa tay bịt miệng Giang Hàn Thanh:

– Anh đừng nói như thế, nếu trước mặt thái sư phụ mà mình cúi đầu nhận tội thì may ra còn có con đường thoát, chứ nếu luận lý với người thì nhất định phải chết nhanh hơn.

Giang Hàn Thanh bị giam giữ như thế này, trong lòng hấn bức tức vô cùng, nhưng khi thân hình mềm mại của Tôn Phi Loan dựa vào người hấn, hơi hương dịu dịu từ trong

người tỏa ra làm cho hấn chợt nghe lòng mình như mềm nhũn, hấn nghĩ rằng sư phụ nàng như thế, nhất định rất khó mà phân phải trái.

Tôn Phi Loan nhìn người yêu mà lòng nàng đau như cắt, giọng nàng như muốn nghẹn ngang:

- Khi gặp gia sư, chàng hãy nhớ cho kỹ, chỉ có một lối thoát mà thôi.
- Lạy lục van xin cho chúng ta được thả phải không?

Tôn Phi Loan buồn bã gật đầu:

– Gia sư là con người rất thương những chàng trai trẻ tuổi khôi ngô, hình như bà ta vì muốn một đứa con mà không có được nên bất cứ gặp người trai nào anh ngô là nổi cơn hung ác, chính vì thế nên năm chị em chúng tôi lúc theo sư phụ thì người buộc phải cải nam trang, nếu chàng có thể xuống nước yêu cầu người thanh toán cho chúng mình thì tôi nghĩ chắc chắn là được việc.

Giang Hàn Thanh hỏi:

- Trong hoàn cảnh này, chúng ta có thể con đường nào để thoát hay không?

Tôn Phi Loan lắc đầu:

– Trốn thoát thì quả là một chuyện nằm mộng mà thôi, nơi đây được xem như là thiên la địa võng, cho dầu chúng ta có thể thoát khỏi Quế Cô Bà, nhưng rồi cũng không làm sao qua được Long Môn.

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Long Môn là chỗ thế nào mà ghê gớm thế? Nơi đó giăng mắc nhiều cơ quan bí mật lắm hay sao?

Tôn Phi Loan nói:

- Chỗ này là chỗ thanh tịnh vô vi của gia sư, không có cơ quan mai phục.

Giang Hàn Thanh hỏi:

- Thế tại sao không thể thoát khỏi Long Môn?

Tôn Phi Loan đáp:

– Long Môn là một con đường ngầm trong núi, nơi đó được sự thống suất canh giữ của Hoàng Y Đô Thống Bàng Công Nguyên, người đã khét tiếng trong hắc đạo giang hồ hồi ba mươi năm về trước.

Giang Hàn Thanh hỏi:

- Bàng Công Nguyên võ công cao lắm phải không?

Tôn Phi Loan đáp:

– Ba mươi năm về trước, Bàng Công Nguyên đã nói tiếng trong giang hồ, bất cứ ai nghe đến danh hiệu “Phi Đà” thì đã kinh tâm táng đởm, hiện tại, dưới tay ông ta còn có ba mươi sáu tên Hoàng Y Thị Vệ, họ cùng là bậc cao thủ thành danh năm xưa đã

được gia sư thu phục sao bao nhiêu năm huấn luyện, gia sư đã nói rằng chỉ cần ba mươi sáu tên Hoàng Y Thị Vệ cũng đủ để quét sạch võ lâm. Nàng ngần ngừ hồi lâu rồi nói tiếp:

– Bình thường, trừ nam chị em chúng tôi ra, bất cứ ai muốn ra Long Môn đều phải được Quế cô Bà cho phép và đưa lệnh cho ra cửa. Anh nghĩ xem, bằng vào sức của hai chúng mình, có thể thoát ra được hay sao?

Nàng nhìn Giang Hàn Thanh và mím miệng ngậm ngùi:

– Anh đã biết tình hình bên ngoài rồi, tự nhiên, cho dầu chúng ta có thoát ra khỏi được Long Môn, cũng không làm sao thoát khỏi tai mắt của Ngũ Phượng Môn ở bên ngoài, vì bây giờ gần phân nửa bờ cõi võ lâm đã bị kiểm soát dưới tay của họ, chúng ta làm sao có chỗ để dung thân.

Giang Hàn Thanh mỉm cười:

– Dã tâm của Ngũ Phượng Môn là thống lĩnh giang hồ, làm bá chủ võ lâm, nhưng bây giờ các chính phái và Tứ Đại Thế Gia võ lâm đã liên kết thành một khối để đối kháng, bây giờ lại thêm một lực lượng của Lưu Hương Cốc, lực lượng này quy tụ thật nhiều cao thủ, đúng là một lực lượng đáng kể về công chuyện đối kháng với Ngũ Phượng Môn, Phi Loan cũng đã biết rồi, tình hình hiện tại là tình hình bất lợi của Ngũ Phượng Môn, chứ đâu phải là lúc mà Ngũ Phượng Môn dễ bề thao túng.

Tôn Phi Loan thoáng hơi sợ sệt, nhưng nàng không ngắt lời cứ lặng thinh nghe Giang Hàn Thanh nói tiếp:

– Vả lại Phi Loan cũng đã biết con người của tôi, cho dầu phải nát thân cũng không thể cùng Ngũ Phượng Môn chung chạ, nói rõ hơn là cho dầu thinh thế ra sao, tôi cũng không thể cúi đầu trước Ngũ Phượng Môn. Đã thế, thì tại sao lại không thể mạo hiểm để tìm sinh lộ?

Tôn Phi Loan chảy nước mắt lắc đầu:

– Không thể nào thoát được, Giang Lang, Long Cung không phải là nơi mà chúng ta có thể phô trương sức mạnh, tôi xin chàng hãy cố hết sức nhẫn nại vì bản thân chàng cũng như vì tương lai cho cả hai ta, van chàng không nên đụng chạm đến gia sư, bởi vì từ trước đến nay, người có một điều xem như đại kỵ, điều ấy là: thuận thì sống, nghịch thì chết, điều ấy đã trở thành quy củ.

Nàng ngã vào lòng chàng, nước mắt như mưa.

Cho dầu một con người lòng sắt dạ đá thì trong hoàn cảnh này cũng không làm sao tránh được cơn xúc động.

Giang Hàn Thanh đứng lặng ngậm ngùi.

Thật lâu, hần nghiêng răng cương quyết:

– Không, Phi Loan, nàng hãy nhận thức cho rõ ràng cái mạng của một con người phải do mình nắm giữ, không thể trao vào tay người khác với ý thức mong chờ. Chính vì

thế cho nên chỉ cần cố cơ hội là mình phải nắm lấy vào tay, quyết định không nên do dự.

Hắn ngần ngừ một lúc rồi nói tiếp:

– Và lại Phi Loan cũng đã biết tôi vốn là một con người bẩm sinh quật cường quen nết, tôi không thể cúi đầu xin lệnh sư khoan dung, riêng với Phi Loan nếu không bằng lòng thì mình tôi cũng phải thoát khỏi nơi đây mà thôi.

Phi Loan rơi nước mắt:

– Chàng nói đúng lắm, đại trượng phu cần phải có chí quật cường bất khuất, tôi không nên khuyên chàng cầu xin trước gia sư. Giang Lang, tôi đã hân hạnh vì không chọn lầm người. Giang Lang, chàng hãy đi đi, nhớ là khi xô cửa bước ra thì hãy rẽ sang bên mặt, em mong cho chàng được ơn trên phò hộ thoát khỏi cơn nguy phò hộ cho chàng thoát khỏi Long Môn. Giang Lang, xin chàng đừng vì em mà tưởng nhớ, em phải đi trước rồi.

Nàng đưa tay quật ngược lên đầu bằng tất cả công lực của mình.

Giang Hàn Thanh giật mình, phản ứng của hắn thật nhanh, hắn chụp lấy tay nàng và ôm nàng vào lòng rơi nước mắt:

– Phi Loan, sao em lại làm thế Phi Loan.

Tôn Phi Loan khóc nức nở:

– Giang Lang, chàng cứ để mặc em. Em không thể nào theo chàng được.

Giang Hàn Thanh nghiêm mặt:

– Phi Loan, nàng đã có dũng khí để tự hủy mình, chẳng lẽ lại không có được cái dũng khí đi tìm cái trong trong hoàn cảnh chết hay sao?

Tôn Phi Loan đưa hai tay đang khóa xiềng ra, nàng cười đau đớn:

– Giang Lang, em làm sao đi được?

Đúng rồi, bằng vào sự dính với sợi dây xích vào hai chân hai tay như thế thì nàng đâu muốn, cũng không làm sao đi được

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Không thể bứt đứt được sao?

Phi Loan lắc đầu:

– Làm sao bứt đứt được? Sợi dây này tuy không lớn lắm nhưng nó được tôi luyện bằng một thứ thép đặc biệt, cho dầu võ công cao đến đâu cũng không thể nào bứt nổi.

Giang Hàn Thanh đưa tay sờ vào lưng.

Hắn chớp mắt lộ vẻ vui mừng.

Khi cải trang cho Giang Hàn Thanh, Xà Cô Bà chỉ cởi áo choàng ngoài, bên trong vẫn còn để y bộ đồ, vì thế thanh Song Long nhuyển kiếm của Vệ Thái Quân thân tặng

vẫn còn quần trong người hắn.

Giang Hàn Thanh mở thắt lưng bụng thanh kiếm ra tay.

Thanh kiếm ngời ngời, ánh thép lóe lên, những sợi giây lòi tói trên người của Tôn Phi Loan đứt rơi xuống đất.

Đúng là thanh kiếm báu, một thanh kiếm chém sắt như bùn.

Tôn Phi Loan sà vào lòng Giang Hàn Thanh, nàng vừa mừng vừa tủi:

– Giang lang, bắt đầu từ giờ phút này, sống là người của nhà họ Giang mà chết thì cũng làm ma nhà họ Giang.

Nàng nằm trong lòng của Giang Hàn Thanh, mở đôi mắt nhìn chàng tha thiết.

Giang Hàn Thanh lắng nghe tim mình rộn rã, hơi hương người trinh nữ làm cho chàng ngây ngất.

Bây giờ chính là lúc vô thanh thắng hữu thanh.

Không ai nói với ai một tiếng nào, nhưng thật ra thì họ đang nói với nhau bằng thiên ngôn vạn ngữ.

Hai thân hình quyện sát vào nhau thành một khối.

Cả hai đều nghe tim mình rộn rã, điệp khúc yêu đương dào dạt dâng cao.

Trong thạch thất không khí chừng như ngưng đọng lại.

Nàng như một con cừu non ngoan ngoãn nép vào vòng tay âu yếm của chàng và lòng chàng bỗng nghe thương yêu dạt dào hơn bao giờ hết.

Thật lâu, Giang Hàn Thanh nhớ ra hoàn cảnh của mình, liền nói:

– Bây giờ thì đúng là lúc nên đi, thuận nhất là khi trời tối.

Tôn Phi Loan gật gật đầu:

– Đúng rồi. nếu lúc sư phụ tỉnh dậy thì đầu mình có tháp cánh cũng không làm sao thoát khỏi.

Giang Hàn Thanh nắm tay nàng:

– Đi mau đi.

Tôn Phi Loan vuốt mớ tóc rối bởi trước trán và nói:

– Giang lang hãy trao kiếm cho em.

Giang Hàn Thanh trao thanh kiếm cho nàng và nàng nói tiếp:

– Nhớ nhé Giang lang, khi ra khỏi cửa thạch thất này thì hãy rẽ sang bên phải, cứ như thế là đi thì sẽ đến bình đài, xuống bình đài là một chiếc sân rộng, chàng phải dùng thân pháp thần để thoát qua sân ấy mà ẩn ngay vào bụi rậm, chúng ta gặp nhau tại đó.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên:

– Phi Loan không đi chung sao?

Tôn Phi Loan nói:

– Độc Tẩu Chu Tiềm và con gái của người là Chu Long Chu bị giam trong một gian thạch thất trong thông đạo, thiếp phải đến đó để cứu hai người.

Giang Hàn Thanh nói:

– Nếu thế thì mình cùng đến đó cứu người.

Tôn Phi Loan lắc đầu:

– Những tỳ nữ có nhiệm vụ trong thông đạo ấy khó lòng biết được khi thấy thiếp nhất định không hô hoán. Nhân đó thiếp mới dễ dàng khống chế chúng để cứu người, chứ có chàng theo thì khó lòng hành động.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Còn các ngả mà tôi ra không có bọn tỳ nữ canh giữ hay sao?

Tôn Phi Loan nói:

– Con đường chàng đi vốn là cấm địa, nó rất chặt và là con đường tắt để đến Long Môn, nơi đó không có ai lai vãng cả.

Nàng thấp giọng nói tiếp:

– Chàng chỉ nên nhớ một điều là tuy không có ai ngăn cản, nhưng khi ra đó phải nhớ dùng khinh thân bước đi thật nhẹ và thật nhanh thì mới có thể đến Long Môn.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Nhớ rồi, Phi Loan cũng cố mà thận trọng.

Tôn Phi Loan nói:

– Được rồi bây giờ chúng ta hãy thoát ra cửa.

Nói xong, nàng đưa tay lên cái nút đá nhỏ ấn luôn hai cái.

Cánh cửa đá khua động và từ từ hé mở.

– Một tên tỳ nữ đứng canh bên ngoài, vừa thấy Tôn Phi Loan là tái mặt thối lui

Tôn Phi Loan trầm giọng:

– Cẩm Văn, người hãy lại đây, ta có chuyện muốn hỏi.

Tỳ nữ Cẩm Văn không dám trái lệnh, cô ta chầm chậm bước tới vòng tay:

– Tam cung chủ có điều chi dạy bảo.

Tôn Phi Loan hỏi:

– Người có nhiệm vụ canh gác ta đấy phải không?

Cẩm Văn khúm núm:

– Tiểu tỳ không dám.

Tôn Phi Loan hỏi:

– Đại sư huynh đã đến hay chưa?

Cầm Văn đáp:

– Thưa không?

Tôn Phi Loan hỏi tiếp:

– Còn nhị sư huynh?

Cầm Văn đáp:

– Đã đi hồi hôm nay.

Tôn Phi Loan hỏi:

– Ngũ sư muội?

Cầm Văn đáp:

– Ngũ Cung Chữ hãy còn tại đây, hình như người còn phải yết kiến Thái Thượng rồi mới đi.

Nghe nói Đại sư huynh và Nhị sư huynh không có ở đây, Tôn Phi Loan mừng quá, nàng gật gật đầu:

– Thôi, được rồi ta cảm ơn người đấy.

Nàng nói chưa dứt thì thân hình đã nhóng lên xẹt thẳng ra ngoài.

Cầm Văn thấy Tôn Phi Loan phóng ra, trên mình không có sợi giây xích nào cả, nàng hết hồn hết vía, nhưng chưa kịp la là đã bị điểm vào trọng huyệt.

Tôn Phi Loan kéo Cầm Văn bỏ vào thạch thất và vẫy tay nói với Giang Hàn Thanh:

– Giang lang, hãy đi đi, nhớ nhé, trong bụi cây rậm dưới bình đài, mình gặp nhau nơi ấy.

Giang Hàn Thanh gật đầu và tung mình băng vào thông đạo

Thông đạo thật sạch sẽ, cả bậc đá dưới chân và vách đá hai bên như được mài thật kỹ, bóng loáng như mặt kiếng

Cách mỗi một trượng là có một ngọn nến lồng bao giấy bạc, ánh sáng tỏa ra hòa dịu, nếu không phải là tù nhân thì khung cảnh này quả thật đẹp mắt vô cùng.

Đi được một khoảng, quả nhiên gặp ngay ngã rẽ, Giang Hàn Thanh vội quẹo qua bên phải theo lời dặn của Phi Loan.

Cứ như thế mà đi, đúng là con đường này không có ai canh gác.

Giang Hàn Thanh chợt hơi do dự, vì con đường này sao lại có vẻ rộng rãi chứ không hẹp như Phi Loan đã nói, và nàng cho biết đó là con đường tắt, thế sao đi hoài vẫn chưa thấy tới Long Môn?

Đang còn suy nghĩ, Giang Hàn Thanh chợt thấy phía đầu thông đạo có hai tên tỳ nữ song song đi tới.

Tuy hãy còn xa, nhưng vì luôn luôn cảnh giác, nên Giang Hàn Thanh phát hiện ra ngay.

Có lẽ hai tên tỳ nữ không ngờ lại có kẻ lại dám vào cấm địa, nên hai người vừa đi vừa nói chuyện chứ không lưu ý để phòng chi cả.

Cũng may, phía trước không xa lại có ngã ba, Giang Hàn Thanh nhanh như cắt, nhún chân lao mình tới ngay ngã rẽ và nép sát vào vách đá.

Hai tên tỳ nữ cứ song song đi tới và lướt qua, hình như không hề hay biết là có biến động trong cấm địa.

Giang Hàn Thanh thấy hai ả qua rồi, rạng rỡ vội bằng mình nhẹ bước đi nhanh tới trước.

Con đường này hình như không dài lắm mà cũng không có ngã rẽ, Giang Hàn Thanh nghĩ bụng chắc chắn là đã gần tới Long Môn.

Chỉ trong một phút là đến tận cùng thông đạo, quả nhiên, Giang Hàn Thanh thấy một khung cửa hiện ra.

Khung cửa được phủ bằng tấm rèm đá ngọc lung linh và chung quanh không có một bóng người.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của con người, tấm rèm kết bằng đá quý và cứ cách khoảng những viên đá quý lại có một hạt châu bằng ngón tay. Chỉ bằng tấm rèm đó không thôi cũng đủ thấy chủ nhân ở đây giàu có hơn cả ông hoàng bà chúa.

Giang Hàn Thanh e ngại bên ngoài có người canh, hấn đưa tay phải lên hộ tiền thân, tay trái vén nhẹ tấm rèm.

Vừa nhẹ lách ra ngoài, Giang Hàn Thanh đứng lại sững sốt.

Không phải bên ngoài mà lại là vẫn ở bên trong. Đây không phải là một khung cửa thoát ra mà lại là khung cửa để vào một gian thạch thất.

Một gian thạch thất trang trí cực kỳ trang nhã.

Trên trần treo nhiều chiếc hoa đăng, không phải là thứ đèn lồng thường thấy mà nó là những “vú đá” thông xuống, đã được người tu sửa, những chiếc đèn vừa tự nhiên vừa lộng lẫy vô cùng đẹp đẽ.

Ngay giữa gian phòng có một chiếc phản bằng cây quý, bên trên trải nệm gấm thêu hoa.

Chiếc phản này khá đặc biệt, nó có thể dùng để nằm mà cũng có thể dùng để ngồi, bởi chân nó được uốn cong, phía trước có hai cái đôn bằng gỗ đàn hương, trên hai chiếc đôn có hai chậu hoa mùi hương phưng phức. Bốn bên phải trồng hoa Linh Chi, bốn bên trái trồng Thúy Diệp Lan, cả hai thứ đều là hãn hữu.

Trên chiếc phản có một lão bà mặc áo gấm, bà ta nhắm mắt y như đang nhập định.

Bà lão này hình dáng khá đặc biệt, tóc bà ta thưa thớt và sới trượt lên trên, mặt bà

ta dài như mặt ngựa, hai lỗ tai nhỏ như tai chuột, da mặt trắng bệch và rỗ hoa mè.

Con người của lão bà này nếu chỉ nói chữ xấu cũng chưa đủ nghĩa, phải nói bà ta có tướng mạo thật dị kỳ.

Giang Hàn Thanh cực kỳ kinh dị, hắn chưa đứng yên là dợm thối trở ra...

Thình lình, hắn nghe bên tai có tiếng kêu thật nhỏ:

– Cô bà, cô là ai thế?

Giang Hàn Thanh vẫn không tin vào thính giác của mình, tiếng nói thật nhỏ gần giống như tiếng “Truyền âm nhập mật” nhưng lại hết sức rõ ràng.

Hắn tin chắc tiếng nói ấy phát ra từ cửa miệng của lão bà này, nhưng hắn vẫn thấy mắt bà ta vẫn nhắm khít lại.

Hắn buột miệng hỏi lại:

– Bà là ai thế?

Giọng nói nho nhỏ vang lên:

– Người là con trai à? Sao lại cải trang làm gái?

Giang Hàn Thanh cố tập trung thính giác để xem tiếng nói ấy phát ra từ hướng nào, nhưng hắn không làm sao phân biệt được.

Hắn đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, cuối cùng hắn biết chắc tiếng nói ấy xuất phát từ cửa miệng của lão bà này chứ không còn ai khác nữa, hắn cau mày gần lại:

– Là con trai hay con gái thì mặc mớ chi đến bà chớ.

Mụ già vẫn nói bằng một cái giọng ri rả:

– Bé con mấy mươi năm nay, hãy còn có người nói trước mặt ta như thế, người đáng gọi là kẻ to gan lắm đấy.

Giang Hàn Thanh bây giờ thì biết chắc giọng nói như muỗi kêu ấy đúng là giọng nói của mụ già ngồi trên phản, hắn nói:

– Tại hạ không biết lão bà là ai thì có chi đâu mà dám hay không dám.

Mụ già nói:

– Lạ nhỉ? Người đã thấy ta rồi mà còn không biết ta là ai à?

Giang Hàn Thanh buột miệng kêu lên:

– Bà... bà là... là Ngư Mụ?

Mụ già chợt hơi nhăn mặt và bà ta từ từ mở mắt.

Giang Hàn Thanh chợt thấy từ trong hai con mắt của bà ta phát ra hai luồng sáng xanh như điện, đó là thứ nhãn quan mà hắn chưa gặp thấy bao giờ.

Mặc dầu cố trấn tĩnh, Giang Hàn Thanh cũng không sao tránh khỏi cảm giác hơi ớn lạnh.

Hắn tuy không quay ra chỗ khác nhưng gần như không dám nhìn không vào mắt bà ta.

Từ quang lực của đôi mắt ấy, Giang Hàn Thanh nhận ra con người này nội lực đã đến mức siêu thần nhập thánh.

Ngư Mục hừ một tiếng lạnh lùng:

– Bé con, người đã phạm thượng rồi đấy

Bây giờ Giang Hàn Thanh mới nhớ ra rằng khi nãy, vì tránh hai ả tỳ nữ nên hắn đã đi lầm vào con đường cụt dẫn tới thạch thất của Ngư Mục, đúng là chỗ mà bà ta đang nhập thất

Thấy Giang Hàn Thanh đứng ngẩn ngơ, Ngư Mục hỏi tiếp:

– Bé con, người lâm vào được nơi đây?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Tại hạ cũng không biết rõ, khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong thạch thất, như thế, có lẽ thủ hạ của bà bắt tại hạ vào đây.

Ngư Mục hỏi:

– Người tên họ là gì?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Tại hạ tên là Giang Hàn Thanh.

Ngư Mục trầm ngâm hồi lâu rồi vụt gật gật đầu:

– À người tên Giang Hàn Thanh à?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Tại hạ là người đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chẳng lẽ đến đây để gạt bà sao?

Tia mắt như hai mũi kiếm của Ngư Mục xói không vào mặt Giang Hàn Thanh:

– Lão thân đã từng nghe Nhị a đầu nói qua, rằng người đã lôi kéo con Tam a đầu của lão thân, sau đó lại còn muốn lôi kéo đến Ngũ a đầu của lão thân nữa, chuyện đó có thật như thế hay không?

Câu hỏi của bà ta, Giang Hàn Thanh không lấy làm lạ, nhưng hắn hơi giật mình khi thấy con người của mục già này bình tĩnh lạ thường.

o O o